

Szép esténk volt

Szép esténk volt. Szép vasárnap esténk.

Színházban voltunk. A Magyar Színházban, ahol magyar darabot néztünk meg. *Heltai Jenő* *A néma levente* című vígjátékát, mely darab sziporkázó, szellemes, s mely színdarab vissza-visz a történelmünkben egy fél évezredet.

Rohanó, zsúfolt, mindig munkával, elfoglaltsággal, programmal teli hétköznapjaink után felfrissülés egy kicsit más világba kalandozni. Előbb Olaszthonban vagyunk, majd itthon *Mátyás* udvarában.

Heltai Jenő mély emberi érzéseket, jellemeket tár elénk. A nézőtérén átélhetünk, magunkba szívhatunk sok szellemi sziporkázás mellett oly nemes tulajdonságokat, mint hűség, kitartás, emberi tartás, becsület, erő, megbánás, méltósággal viselt bűnhődés.

A történet szellemes, bölcs, izgalmas, számai pattanásig feszülnek. Mindig kedves darab volt számomra *A néma levente*. Most azonban mégsem a darabnak örültem igazán. Volt egy ennél nagyobb öröm is számomra ezen az estén: a nézőtér tele volt, s nagyrészüik fiatal, iskolás. Ez nagyobb örömet adott nekem, mint maga a színdarab. A diákok szép, ünnepélyes ruhát öltöttek magukra, illedelmesen, színházhoz illően viselkedtek.

Ha az ember színházba megy, mindig egy kicsit elvarázsolja az ottani világ. A színpadon folyó játék egy másik világba varázsol. Aki enged, hogy elvarázsolják a színház világában, az ezt az élményt mindig átélheti, ha jó a darab és jó a rendezés.

A gyermeknek, a diáknak, a fiatalnak, de a felnőttnek is sokat jelent kilépni a hétköznapokból, belépni egy másik világba. Örültem a sok-sok diáknak, s magamban köszönetet mondtam a hivatásukat szerető pedagógusoknak, kiből nem sikerült, minden igyekezet ellenére sem sikerült kiölni a hitet, mely átsegíti őket a sok nehézségen, s bár megbecsülést ma nem sokat kapnak, de annál több szeretetet diákjaiktól.

Ma, akik kezében a jelen irányítása van, nem sok gondot fordítanak a jövő nemzedékre. Pedig egy nemzet erkölcsi, de még a gazdasági felemelkedése is ott kezdődik: a gyermekeknél. A gyermekek oktatásánál, nevelésénél. Ezért is örültem oly nagyon a sok fiatalnak ott a színházban, a Magyar Színházban, magyar darab láttán, mely szín oly sok nemes dolgot ad tovább. Ezért is örültem a sok pedagógusnak, ki vette a fáradságot, és vasárnap este elhozta diákjait.

Köszönöm. Újra és újra köszönöm minden pedagógusnak, ki szereti hivatását, és továbbadja azt a sok értéket, melyet ő is kapott.

És e helyen is köszönöm saját tanáraimnak mindazt a sok jót és szépet, mindazt az értéket, melyet kaptam tőlük, köszönöm, hogy az életre neveltek, arra, hogy felnőttként el tudjak igazodni a világ ügyes-bajos dolgaiban. Köszönöm, hogy neveltek, és nemcsak oktattak.

Amíg a pedagógusokban megmarad a hivatásszeretet, a lelkesedés, amíg szeretik a diákjaikat, amíg nemcsak oktatják, hanem nevelik is őket, addig remény is van, remény, hogy a világ szebbre, jobbra fordul.

Vigyázzunk erre a nagy kincsre.

Budapest, 2005. Szent György hava

Hardy F. Gábor

